

Arrest

nr. 59 670 van 14 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 juli 2010 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt betekend op 19 januari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

■ *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

° *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 23.03.2006.*

° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (…)*

1.3. Op 19 januari 2011 wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

■ *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

° *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 23/03/2006.*

° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land. (…)*

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift vraagt om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder, merkt Raad op dat de gewijzigde wetgeving betreffende de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts van toepassing is op verzoekschriften die ingediend worden vanaf 1 april 2011 en dus niet op onderhavig geval. Er is dus vooralsnog geen rolrecht verschuldigd en onderhavige procedure is bijgevolg nog kosteloos.

Er kan bijgevolg niet ingegaan worden op voormeld verzoek.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Verweerder preciseert dat verzoekster het vereiste belang bij haar beroep ontbeert in de mate dat het gericht is tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder specificeert dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins maakt dat verzoekster niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat dit geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van verzoeksters illegale verblijfssituatie. Verweerder vervolgt dat het thans bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet reeds verschillende keren bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten, ondermeer op 29 maart 2006. Verwerende partij werpt op dat verzoekster geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten aangevochten heeft. Verwerende partij besluit dat voormelde bevelen definitief en uitvoerbaar zijn zodat komt vast te staan dat verzoekster geen enkel belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel.

3.2. Het gegeven dat verzoekster eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, verhindert niet dat haar rechtstoestand ondertussen kan wijzigen en dat zij op deze grond een aanvraag

om verblijfsmachtiging indient. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat opnieuw werd getroffen nadat deze aanvraag behandeld werd, kan bekleed zijn met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht, waar verzoekster wel degelijk een belang aan ontleent (cfr. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij, wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien de beslissing dd. 7 december 2010 stelt dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is nu deze aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006; Dat, zoals aangehaald in het inleidende verzoekschrift, verzoekster in allerijl de vlucht heeft dienen te nemen om te ontsnappen aan de volstrekt onhumane situatie en uit vrees voor haar fysieke integriteit; Dat door haar vlucht verzoekster niet in de mogelijkheid was haar paspoort en of andere identiteitsdocumenten voor te leggen; Dat verzoekster haar asielprocedure werd beslecht op 9 februari 2007 bij arrest van de Raad van State, zaak gekend onder nummer 167.637 (asielperiode van 2 jaar en 2 maanden) en zodoende haar identiteitsgegevens gekend waren; Dat verzoekster in onderhavig geval de onmogelijkheid verantwoordt om zich te bedienen van identificatiestukken, omwille van haar specifieke situatie;”

4.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

4.3. In casu wordt verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”* De bestreden beslissing doet derhalve geen uitspraak over de gegrondheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

4.4. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om

machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

4.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging onder het kopje *“feiten”* verwijst naar haar asielprocedure en benadrukt dat zij reeds zes jaar in België verblijft. Vervolgens verwijst verzoekster naar de criteria van *“het Regeerakkoord van 19 juli 2009”* en benadrukt ze dat haar aanvraag *“conform artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk gegrond is.”* Daarna gaat ze in op de *“mogelijkheid tot tewerkstelling/Kennis van de Nederlandse taal”* en op de *“Omgang met de Belgische bevolking/Integratie.”* Verzoekster besluit dat ze manifeste bewijzen voorlegt waaruit haar werkbereidheid en integratie blijken en dat ze op basis van haar uiteenzetting en op basis van de bijgevoegde stukken in aanmerking komt om geregulariseerd te worden.

4.6. De Raad dient dus vast te stellen dat verzoekster zich in haar aanvraag om verblijfsmachtiging enkel toespitst op de gegrondheid van haar aanvraag en nalaat bij haar aanvraag een identiteitsstuk te voegen of een motivering waarom ze zou vrijgesteld zijn van het overleggen van een dergelijk stuk.

4.7. Verzoekster kan deze leemte niet dienstig opvullen door in het verzoekschrift voor het eerst een dergelijke motivering te ontwikkelen, namelijk dat ze *“door haar vlucht niet in de mogelijkheid was haar paspoort en of andere identiteitsdocumenten voor te leggen.”* Het komt de Raad als annulatierechter niet toe een dergelijk argument in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen.

4.8. De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeksters *“identiteitsgegevens gekend waren”* door de beslechting van haar asielprocedure door de Raad van State bij een arrest getroffen op 9 februari 2007. Het gegeven dat in een arrest van de Raad van State een naam, voornaam en nationaliteit van verzoekster vernoemd worden, zoals verzoekster verklaard heeft ze te hebben, maakt niet dat verzoekster voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Een schending van artikel 9bis wordt derhalve niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.9. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van *“het beginsel van behoorlijk bestuur, motiveringsbeginsel, draagkrachtbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel (artikel 62 wet van 15 december 1980).”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113); Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 7 december 2010 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoordt; Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.01.2011 geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster; Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het betreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook niet verantwoorden; Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;”

4.10. Verzoekster poneert dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie en dat de redenen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen ze niet verantwoorden. Verzoekster laat echter na haar kritiek te concretiseren. Het middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4.11. In een derde middel werpt verzoekster een schending op van *“de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 2 en 3 wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen).”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed; Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing; Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de

beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433); Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast; Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven; Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 19.01.2011, geen rekening houdt met de specifieke situatie van verzoekster; Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd; Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu; Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is; Dat het bestreden bevel dd. 19.01.2011 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster op dat ogenblik; Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de beslissing geen uitspraak doet over de overmacht waarin verzoekster zich onmiskenbaar bevond (artikel 40 Vreemdelingenwet, artikel 1 tot 3 wet motivering bestuurshandelingen); Dat bovendien de bestreden beslissing dd. 7 december 2010 een stijlformule bevat en deze gehanteerde algemene formulering de formele motiveringsplicht schendt; R.v.St. nr. 101.758, 12 december 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>; T. Vreemd. 2002, afl. 3,289: Zo de commissie voor Regularisatie algemene en vage formuleringen aanwendt die voor talrijke gevallen kunnen gelden om haar negatief advies te staven en de Minister van Binnenlandse Zaken hierin volgt, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de formele motiveringsplicht van de Wet motivering Bestuurshandelingen.

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiveringsplicht;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;"

4.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.13. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische overwegingen bevatten waarop ze steunen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

4.14. Eens te meer dient de Raad vast te stellen dat verzoekster een voornamelijk theoretisch en bloot betoog voert ter ondersteuning van het middel. Waar verzoekster verwijst naar een situatie van "overmacht" waarin ze zich "onmiskenbaar bevond" en hierbij verwijst naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet is het de Raad bij gebrek aan concretisering van de kritiek niet duidelijk wat verzoekster bedoelt en het komt de Raad niet toe te gaan gissen wat verzoeksters bedoeling is.

Het middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

Het derde middel is onontvankelijk.

4.15. Waar verzoekster ten slotte nog onder het kopje "V Ten gronde" van haar verzoekschrift verwijst naar de criteria van "het Regeerakkoord van 19 juli 2009", dit uitgebreid toepast op haar geval en in se haar argumenten herhaalt, ontwikkeld in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad op te merken dat verzoekster er met dit betoog aan voorbijgaat dat haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard werd en zij derhalve niet dienstig kan betogen dat haar aanvraag gegrond is. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om de Raad te horen verklaren dat haar aanvraag gegrond is, dient de Raad te herhalen dat zulks hem als annulatierechter niet toekomt.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA